

สี่พันตร

บทที่ 20

คุณหญิงเจิตมาเยี่ยมคณะนาฏศิลป์ในเวลาต่อมา มีคุณวันดีติดตามมาด้วย.....

ในวันนี้กองทหารหมู่หนึ่ง เพิ่งจะเข้ามาประจำการอาศัยสถานที่นี้เป็นที่พักและฝึกซ้อมความพร้อมเพรียง ในเวลาเช้าตรู่ สาวๆ ต้องแปลกใจจนเรียกกันให้ดูเมื่อได้ยินเสียงดังจากสนามกว้างหน้าตึก เห็นกลุ่มทหารเคลื่อนไหวแข็งขันตามจังหวะเสียงตะโกนสั่งเป็นระยะๆ ของหัวหน้ากลุ่ม... พวกเธอไม่เป็นอันแต่งตัวจนครุพรต้องขึ้นมาตาม

“ที่นี่เป็นที่พักรับรองของทหาร พวกเขามาใช้สถานที่ฝึกซ้อมกันตามปกติ พวกเธอก็ทำเป็นไม่เคยเห็นไปได้” ครุพรทำให้สาวๆ กระซิบกันคิกคัก “ก็ไม่เคยเห็นจริงๆ นี่”

ก่อนคุณหญิงจะมา ทุกคนกำลังซ้อมรำ ครุพรหัวเสียที่อุษาบาดเจ็บร่วมซ้อมไม่ได้ ได้แต่นั่งตาละห้อยขณะที่ทิพย์ถูกจับให้รำแทนที่

ทิพย์ปลอบเพื่อนว่า “ฉันแค่ซ้อมแทนเธอ... พอเธอหายดีก็กลับมารำอย่างเก่า ถ้าตามไม่ทันคนอื่นๆ ฉันจะสอนให้เอง”

ทิพย์เรียนรู้เร็ว พื้นฐานการรำรำที่มีมาแต่เดิมแม้จะเป็นศิลปะที่แตกต่าง แต่ก็ช่วยให้เธอพัฒนาชิมชั้รูปแบบนาฏศิลป์ไทยไว้ได้โดยง่าย ครุพรและครูเฉลียวแปลกใจและชื่นชม

สาวน้อยไบหน้าสวยใส... ร่างบางแต่งงดงามสมส่วนในเสื้อผ้ากะทัดรัดที่รวมอยู่ในกลุ่มสาวๆ แม้จะพยายามทำตัวให้กลมกลืน แต่ก็ยังดูโดดเด่นอยู่ในความเรียบง่ายที่เธอพยายามจะเป็นเพื่อนๆ ของเธอพูดว่า

“ทิพย์รำสวยและคล่องมากนะ ที่แรกฉันนึกว่าเธอรำไม่เป็น และคงทำให้พวกเราเสียเวลากันน่าดู แต่เธอกลับเรียนรู้เร็วและเก่ง ฉันว่าเธอต้องได้รำแทนพวกเราหลายชุดเลยละ”

“ฉันไม่เก่งกว่าพวกเธอหรอกนะคะ แล้วฉันก็บอกครุพรแล้วว่าขอเป็นแค่ตัวสำรอง ไม่ต้องการให้มีการเปลี่ยนแปลงอะไรจากที่วางตัวกันไว้ก่อนแล้ว”

แสงเดือนยกไหล่ พุดหมิ่นๆ “แต่ถึงอย่างไรมันก็ต้องเป็นอย่างนั้น เพราะว่าเธอแทรกเข้ามาทั้งๆ ที่ทุกอย่างถูกวางไว้ลงตัวหมดแล้ว ครุพรยังบ่นเลยว่าต้องมีการเปลี่ยนแปลงเพราะเธอ”

“ฉันหวังว่าไม่ได้ทำอะไรเลยนะคะ”

“ใครจะรู้ได้” สีนหน้าอภิตี ไม่เป็นมิตรเช่นเดียวกัน

ซูลีดึงเธอให้เดินหนี กระซิบปลอบว่า

“อย่าไปสนใจเลย พวกเขารู้ใจเธอ”

“พวกเขาจะมาอิจฉาฉันทำไม”

“เพราะว่าทิพย์สวยแล้วก็เก่งกว่านะซิ”

รถยนต์คันใหญ่ของคุณหญิงเจิตทำให้สาวๆ ตื่นตัว ครุพรไม่พอใจที่ถูกขัดจังหวะ แต่ก็ต้องฝืนใจยิ้มให้การต้อนรับ เธอไหว้สตรีในเครื่องแต่งกายเอี่ยมหรูเจ้าของกลิ่นน้ำหอมตลบห้องด้วยท่าที่นอบน้อม

“ดิฉันครุพรทิวา และนี่ครูเฉลียวค่ะ”

“ฉันคือคุณหญิงเจิต ภรรยาของท่านนายพลไชยันต์ ฉันจะมาช่วยดูแลพวกเธออีกทีหนึ่ง”

ครุพรซึ่งได้ยินเรื่องทิพย์มาก่อน ต้องอึ้งไปทันที นึกห้วงกังวลว่างานที่เธอได้รับมอบหมายจะมีปัญหาอะไรหรือเปล่า หากว่าคุณหญิงมาที่นี่ในวันนี้ด้วยเจตนาอื่นนอกจาก “มาช่วยดูแล”

“ขอบพระคุณค่ะ แต่ทุกอย่างที่จัดไว้ให้ก็นับว่าเรียบร้อยดี เป็นความกรุณาอย่างยิ่งอยู่แล้ว ขาดเหลืออะไรดิฉันสามารถดูแลกันเองได้ ไม่ต้องรบกวนหรอกค่ะ”

“แต่ฉันปล่อยอย่างนั้นไม่ได้หรอกนะคะ” คุณหญิงฉีกรอยยิ้มแต่ประกายตาคมเฉียบมองครุพรอย่างไม่พอใจ “งานนี้เป็นหน้าเป็นตาของประเทศเราและอยู่ในความรับผิดชอบของท่านนายพล ในเมื่อท่านไม่มีเวลา ฉันเป็นภรรยาก็ต้องเข้ามาช่วย”

ครูพรหนึ่ง ไม่เคยได้รับคำสั่งมาก่อนว่าจะต้องมาอยู่ภายใต้ การดูแลของคุณหญิงเจ็ด เธอได้แต่เก็บความอึดอัดใจไว้

คุณวันดีมองครูสาวใหญ่อย่างไม่พอใจ

“ไม่เห็นว่าคุณจะต้องขัดแย้งอะไรนี่ ครูก็ฝึกสอนเด็กของครูไป คุณหญิงท่านก็ทำในส่วนของท่าน ไม่ทำให้การทำงานของครูเสียหายหรอก”

“นับเป็นความกรุณาของคุณหญิงค่ะ” ครูเฉลียวรีบพูดด้วย ท่าที่นอบน้อมเอาใจ ยิ้มแฉ่งไม่ต้องเสแสร้ง

“ฉันขอคุณเด็ก ๆ ของเราหน่อย” คุณหญิงออกคำสั่ง

ทั้งหมดเคลื่อนขบวนเข้าไปข้างในห้อง ที่สาว ๆ กำลังซักซ้อมท่ารำ กันเอง ครูเฉลียวแนะนำเสียงดังด้วยสีหน้าอับรอยยิ้ม

“เด็ก ๆ จะ นี่คือคุณหญิงเจ็ดภรรยาของท่านนายพลไชยันต์ คุณหญิงท่านกรุณามาดูแลพวกเรา กราบท่านเสียชิจ๊ะ”

สาว ๆ ยกมือไหว้อย่างนอบน้อม

คุณหญิงรับไหว้ กวาดตามองทีละคนแล้วหยุดนานที่ทิพย์... เธอหันมาทำตาคอมวากับคุณวันดีซึ่งสบตาพยักหน้าอย่างรู้กัน

“สวย ๆ ทั้งนั้น แล้วจะรำอะไรกันบ้าง ซ้อมกันไปถึงไหนแล้ว”

“บางชุดก็รำจบเพลงแล้ว บางชุดก็เพิ่งจะต่อท่ากันค่ะ”

“เอ้า งั้นลองรำชุดที่รำจบเพลงให้ฉันดูหน่อยซิ”

ครูพรเรียกลูกศิษย์เข้าประจำที่ ขณะที่อาคันตุกะและคนที่ไม่ เกี่ยวข้องถอยไปนั่ง เธอเลือกแสดงชุดที่ไม่มีอุษาที่กำลังบาดเจ็บ ดังนั้นการรำรำที่ เกิดตามมาจึงไม่มีทั้งอุษาและทิพย์รวมอยู่ด้วย แต่ว่าแทนที่คุณหญิงและคุณวันดีจะสนใจนาฏศิลป์ที่กำลังรำรำ กลับ เผลอตัวหันมาจ้องมองทิพย์นานจนเจ้าตัวรู้สึก เธอยิ้มอ่อนสงบเสงี่ยม อึดอัดใจและวิตกกังวลว่าคุณหญิงกำลังคิดอะไรอยู่

“เด็ก ๆ ของครูมาจากที่ไหนกันบ้าง” คำถามของคุณหญิง ทำให้ครูพรรู้สึกอึดอัด

“มาจากหลาย ๆ ที่ค่ะ ทางสภาสตรีคัดตัวส่งมาให้”

“อ้าว พวกเขาจะเป็นตัวแทนสาวไทยไปแสดงงานสำคัญ แล้วครูไม่รู้ว่าใครเป็นใครได้อย่างไร.! แต่ว่าฉันจำเป็นต้องรู้นะ ฉันปล่อยให้เรื่องนี้ผ่านไปเฉย ๆ ไม่ได้หรอก”

ครูพรถอนใจ ถ้าตอนนี้จะมาซักประวัติเรียงตัว แล้วเธอจะมี เวลาที่ไหนซ่อมรำให้ลูกศิษย์ เวลาที่เหลือก็น้อยลงทุกทีแล้ว

“ถ้าคุณหญิงอยากทราบดิฉันจะขอแฟ้มประวัติมาให้ค่ะ”

“เรื่องนั้นฉันทำเองก็ได้ ไม่ต้องลำบากครูหรอก” คุณหญิง ขมวดคิ้วนี้วหน้าเพราะเดาความไม่สมยอมของครูพรออก

“ขอประทานโทษนะคะ ดิฉันต้องต่อท่าใหม่ให้เด็ก ๆ แล้ว”

พุดจบครูสาวใหญ่ก็ปลีกตัวจากไป โดยไม่สนใจสตรีสูงศักดิ์ ทั้งสองที่มองตามอย่างขุ่นเคือง ทิ้งให้ครูเฉลียวร้อนรนแก้ตัวแทน

“ครูพรกลัวว่าจะซ้อมกันไม่ทันค่ะ ตอนนี่เด็กบางคนก็เกิดจะมา ขาแพลงซ้อมไม่ได้ขึ้นมา ครูพรก็เลยยิ่งร้อนใจไปใหญ่”

“จะยังงี้ก็ต้องเคารพคุณหญิง หรือครูพรอยากจะทำงานนี้เป็น งานสุดท้ายล่ะ” คุณวันดีเสียงเข้ม

ครูเฉลียวแม้จะยิ้มรับขับสู้แต่ก็อดหน้าเจื่อนไม่ได้

การซ้อมชุดต่อไปมีทิพย์ร่วมอยู่ด้วย คุณหญิงและคุณวันดีจ้องดู แทบไม่กระพริบตา ท่าที่รำรำแคล่วคล่องทำให้เธอทั้งสองแปลกใจ

“เด็กคนนั้นมาจากไหนหรือครู”

“คนไหนคะ”

“คนตรงกลางที่ผมยาวที่สุดนั่นไง”

“อ้อ หนูทิพย์มาจากทางเหนือค่ะ คือท่าน...”

ครูเฉลียวยังปากไว้ทัน เป็นที่เข้าใจกันว่าทิพย์เป็นภรรยาหน้า ของท่านนายพล คุณหญิงตามมาครั้งนี้เพราะเกิดระแคะระคายขึ้นมา กระมัง...!

ครูเฉลียวเผลอยกมือทาบอก โอ๊ย ตาย... แล้วอีกหน่อย จะเกิดเรื่องหึงหวงตบตีกันขึ้นหรือเปล่า หนูทิพย์จะได้ร่วมคณะเดินทางไปแสดงที่หัดดินหรือจะถูกยับยั้งไว้กั้นละนี่.....

หน่วยทหารที่มาประจำการตั้งแถวฝึกซ้อมอยู่ในสนาม ทำให้ คุณหญิงแปลกใจจนต้องกลับไปถามท่านนายพลผู้เป็นสามี

“วันนี้ฉันไปดูสาว ๆ นาฏศิลป์ที่บ้านราชาวดี เห็นพวกทหารเต็มไปหมด เขาไปทำอะไรกันอยู่ที่นั่นคะ หรือว่านาฏศิลป์กลุ่มนี้สำคัญนักหนาถึงกับจะต้องดูแลกันเข้มแข็ง”

ท่านนายพลรู้สึกอึดอัด แต่ก็ป็นน้ำเสียงเข้มกลบเกลื่อน

“หน่วยปฏิบัติการพิเศษมาใช้สถานที่นั้นฝึกซ้อมตามปรกติของเขา นาฏศิลป์ก็อยู่ส่วนนาฏศิลป์ไม่ได้มีอะไรเป็นพิเศษ ความสำคัญก็คือพวกเขาจะไปแสดงในงานสำคัญที่หัสติน ถ้ามีอะไรเกิดขึ้นก็อาจจะทำให้กำหนดการงานทางโน้นต้องเปลี่ยนแปลงไปด้วย เพราะว่าเขากำหนดเวลาการแสดงของเราไว้แล้ว” น้ำเสียงตอบ ชุ่นใจขึ้นเรื่อยๆ “แต่ก็คงจะไม่มีอะไรเสียหายมากนักหรอก แต่หมายความว่าผมไม่มีน้ำยาพอที่จัดการเรื่องเล็กๆ นี้ได้เท่า นั้น”

“เอ๊ะ ฉันถามดีๆ ทำไมคุณต้องยกย่อนหาเรื่องด้วย”

“อ้าว ผมก็ตอบดีๆ นะ คุณฟังยังงี้ถึงกลายเป็นหาเรื่องไปได้”

สีหน้าของคุณหญิงชุ่นเคือง ค้อนขวับหลายเที่ยว ชีวิตคู่ของเธอเป็นเช่นนี้มานานักหนา หากอยู่กันตามลำพัง พุดกันไม่กี่คำก็ขัดใจ แต่ถ้าอยู่ในท่ามกลางผู้คนแล้ว ต่างก็ยิ้มเข้าพุดคุยกันได้นานเป็นชั่วโมง

คุณหญิงมาทำหน้าที่ซึ่งเธอแต่งตั้งตัวเองอีกในวันรุ่งขึ้น คราวนี้นอกจากคุณวันดีแล้วยังมีร้อยเอกกวิน ติดตามมาด้วย

ครุพรมีท่าทีต่อต้าน การมาของคุณหญิงทำให้เธอทำงานไม่สะดวก ยังมีชายหนุ่มรูปงามสีหน้ารุ่มกริมอย่าง ร้อยเอกกวิน ตามมา ลูกศิษย์สาว ๆ ของเธอยังไม่มีความรู้จะฝึกซ้อม คุณหญิงยังสั่งให้เปิดเครื่องปรับอากาศ จนแทบจะทุกห้องที่ชั้นล่างเย็นเฉียบ เป็นการสวนความรู้สึกเรื่องการประหยัดพลังงานเพื่อชาติ ของครุพร

“ดิฉันอยู่ที่นี้มาหลายวันโดยไม่ได้ใช้เครื่องปรับอากาศเลย ไม่อยากให้รัฐบาลต้องมาสิ้นเปลืองเพราะพวกเราคะ”

“ฮู้ยยย คิดอะไรมากมายกันครุ เปิดแอร์ไม่กี่เครื่องแค่นี้ไม่สิ้นเปลืองเท่าไร ประเทศไม่ถึงกับล่มจมหรอกครุ ครุไม่ใช่คนจ่ายสตางค์ไม่ต้องร้อนใจไป อยู่เฉยๆ ดีกว่า” คุณวันดีทำให้

สีหน้าครุพรบึ้งตึงเมื่อร้อยเอกกวินตามคุณหญิงเข้ามาดูการซ้อม แต่ก็พูดอะไรไม่ได้เพราะคุณหญิงได้แนะนำไว้ก่อนแล้วว่า “ผู้กองกวิน จะดูแลความปลอดภัยให้พวกครุกับสาว ๆ จนถึงวันเดินทาง”

“อยู่ที่นี้ต้องห่วงเรื่องความปลอดภัยด้วยหรือคะ” ครุพรถาม

“ครุไม่ห่วงแต่ฉันห่วง” คุณหญิงเจ็ดเสียงห้วน “เพราะถ้ามีอะไรเกิดขึ้น คนที่เสียหายคือท่านนายพลของฉัน”

จะมีอะไรเกิดขึ้นกัน ทุกอย่างเรียบร้อยดีจนคุณหญิงเข้ามาวุ่นวาย ครุพรได้แต่คิดอยู่ในใจแล้วตัดความรำคาญด้วยการหันไปสนใจทำงานของเธอ

สาว ๆ ถูกสั่งห้ามไม่ให้สวมกางเกงขาสั้น เอวต่ำอวดหน้าท้อง และเสื้อสายเดี่ยวอีก เพราะนอกจากร้อยเอกกวินแล้ว แถวทหารที่ฝึกซ้อมกันอยู่กลางสนามก็ล้วนแต่เป็นหนุ่มฉกรรจ์ สีหน้าเจือยิ้มของร้อยเอกกวินที่มองการซ้อมรำทำให้นาฏศิลป์สาว ๆ เขินอายไม่มีสมาธิ ครุพรก็เลยยิ่งอารมณ์เสียมากขึ้น

เธอได้รับการบอกเล่าจากวัลภาและอุษาว่าร้อยเอกกวินคือคนที่รับพวกเธอขึ้นรถจากเหตุการณ์ห้างสรรพสินค้าถูกวางระเบิด และพาอุษาไปโรงพยาบาลก่อนจะพากลับมาส่งที่นี้ เธอแปลกใจในความบังเอิญนี้ จึงโทรศัพท์ปรึกษาร้อยเอกลอร์ช

พอชายหนุ่มรู้ข่าวก็รีบรายงานให้ท่านนายพลได้รับทราบ

“ผมผิดเองครับ ที่ปล่อยให้ผู้กองกวินรับพวกคุณทิพย์มาส่งที่บ้านราชาวดีในวันที่เกิดระเบิด ผมเห็นว่าผู้กองคอยรับใช้ท่าน ไม่ทราบว่าคุณสนทนากับคุณหญิงครับ”

“ผู้กองกวินสนิทกับคุณหญิง คุณถึงได้พบเขาคอยตามผมกับคุณหญิงบ่อยๆ แต่ว่าเขาไม่ได้เป็นคนของผม คุณอย่าเข้าใจผิดไป”

“ผมต้องขอภัยด้วยครับท่าน”

“ไม่ต้องตำหนิตัวเองหรอก ในวันนั้นคุณตัดสินใจถูกแล้ว สำหรับคุณหญิงถ้าผมไปขัดไปขวางเขาจะต้องโวยวายทำเรื่องขึ้นมาจนได้ ตอนนี้มีทางเดียวคือต้องปล่อยเขาไปก่อน แต่ผมคงไปดูแลคุณทิพย์ไม่ได้แล้ว คงต้องอาศัยคุณแล้วละ”

“ครับผม ผมจะปฏิบัติหน้าที่อย่างดีครับ”

“แต่ทุกคนรู้ว่าคุณเป็นคนของผม คุณอย่าทำอะไรออกหน้าจนเป็นที่สงสัยก็แล้วกัน ไม่อย่างนั้นหากคุณหญิงระวางไม่พอใจขึ้นมา ก็ไม่รู้ว่าจะทำเรื่องวุ่นวายอะไรอีก... เอ... ผมจะทำยังไงดี...”

ดูเหมือนจะมีเรื่องมาทำให้ท่านนายพลต้องวิตกกังวลยิ่งขึ้น.... เพราะในวันรุ่งขึ้น ร้อยเอก ลอรัช ก็ได้รับคำสั่งให้ประสานงานกับหน่วยงานของหัตดิน.....

นายทหารคนหนึ่งถูกส่งมาจากหัตดินเพื่อติดตามคณะของท่านนายพลในฐานะผู้ประสานงานดูแลกลุ่มนาฏศิลป์

ท่านนายพลไชยันต์พูดกับนายร้อยเอกหนุ่มคนสนิทด้วยสีหน้าท่าที่เคร่งเครียด

“นี่เป็นการประสานงานตามปรกติจากทางหัตดิน เราจำเป็นต้องรับรองดูแลคนๆ นี้ คุณบอกให้คุณทิพย์กับคุณชาญรู้ตัวด้วยนะ ส่วนผมก็จะเตรียมหาทางออกไว้ล่วงหน้าหากจะมีปัญหาเกิดขึ้น....”

ถ้อยคำที่พูดต่อแสดงถึงความโล่งใจไม่น้อย

“...ก็ดีเหมือนกันที่ทางหัตดินส่งคนมา เราจะได้แสดงตัวว่าไม่มีส่วนรับผิดชอบหากทางโสภสทำงานพลาด...”

ชายผู้นี้มีร่างสูงหนาสมส่วน... ไหล่กว้างโครงร่างสวย สีผิวเข้ม เจือน้ำตาลทองละเอียดสะอาดสะอาดอัน ผมยาวเลยต้นคอที่ถูกผูกรวบไว้ ดูอ่อนนุ่มราวกับไม่ใช่ผมของนายทหารกล้ากร่างงาน หน่วยตารูปสวยส่งประกายวาววามภายใต้ผิวเข้มที่สวยราววาด.... แต่ว่าความงดงามเกินชายนั้นไม่ทำให้คนมองรู้สึกผิดแปลกเท่าหมวดเคราอ่อนๆ รกครึ้มที่ระบายอยู่ครึ่งใบหน้าของผู้มาใหม่

แม้ถูกทักถาม นายร้อยเอกภักดี จากหน่วยราชการลับหัตดิน ก็ยืนยันที่จะรักษามันไว้เช่นนั้น

“เป็นประเพณีดั้งเดิม” เสียงพูดทุ่มน่าฟังแม้ออกสำเนียงภาษาไทยแปร่งๆ แต่ก็ไม่ได้ผิดแปลกในเมื่อเขาคือชาวหัตดิน

เมื่อร้อยเอกลอรัช พาร้อยเอกภักดีมายังบ้านราชาวดี คุณหญิงและคณะของเธอก็ยังปักหลักอยู่อย่างเหนียวแน่น การแนะนำเกิดขึ้นในท่ามกลางปฏิริยาต่างๆ ของแต่ละคน อากาการกระซิบกระซาบคึกคักวิพากษ์วิจารณ์หนุ่มหน้าใหม่ของพวกเขาๆ ทำให้ครูพรอรรมณ์เสีย

“ร้อยเอกภักดีเป็นเจ้าหน้าที่ดูแลประสานงานจากหัตดินครับ... เขาพูดภาษาไทยพอได้แต่อาจจะไม่คล่องนัก เขาจะอยู่กับพวกเรานับแต่บัดนี้และเดินทางด้วยกันจนถึงกรุงหัตดิน”

สาว ๆ คึกคัก พอกพอใจ

พอมีโอกาส คุณหญิงก็เข้ามากระซิบถาม

“ทำไมจะต้องมีนายทหารจากหัตดินมาอยู่ที่นี้ด้วย ทางโน้นกลัวว่าสาว ๆ ของเราจะพกอาวุธเข้าไปก่อการร้ายในวังหรือยังงัย”

ผู้กองหนุ่มยิ้มสุภาพอธิบายไปตามที่รู้มา

“เขามาเพื่อประสานงานและดูแลความเรียบร้อย เป็นการตกลงร่วมมือกันของทั้งสองฝ่าย ไม่มีอะไรมากหรือครับ”

“แล้วเราจะต้องดูแลเขาขนาดไหน” คุณหญิงมองชายร่างสูงหน้าใหม่ไม่วางตา ผมยาวและหมวดเคราอ่อนๆ รกครึ้ม ท่าที่อาจหาญราวกับไม่เคยก้มกายเคารพใครทำให้เธอรู้สึกแปลกๆ

“คุณหญิงไม่ต้องเป็นกังวลหรือครับ เขาเป็นเพียงนายทหารไม่ใช่คนสำคัญอะไร พวกเราผู้ชายดูแลกันเองได้”

“ถ้างั้นก็แล้วไป” คุณหญิงมองเมินหนุ่มหน้าใหม่ไปในทันที

ร้อยเอกภักดีมองกลุ่มสาวนาฏศิลป์อย่างพิเนิจ อากาการเขินอายของสาว ๆ ไม่ได้ทำให้ดวงตาคมดุดันวาววาบดูนั้นเปลี่ยนแปลง

ครั้นพอสบตากับทิพย์ ต่างคนต่างต้องชะงัก

ดวงตาคู่ นั้นคล้ายจะวาววาบเคร่งเครียดมากขึ้น เขายังคงจับตากับใบหน้าที่เจือความไม่แน่ใจของทิพย์อีกเนิ่นนาน

ทิพย์ใจเต้นไม่เป็นจังหวะขึ้นมาอย่างช่วยไม่ได้ คำหน้านั้นเคยคุ้นยิ่งนัก แต่จะเป็นไปได้อย่างไรกัน.....

หรือว่าผู้ชายหัตดินคนอื่น ๆ ก็มีรูปร่างหน้าตาคล้ายๆ กันแบบนี้แบบองค์ชายภควัด..!